

Onko tämä nyt sitten se mun juttu?

Eikös käsitöiden tekemisen pitäisi olla mukavaa ja rentouttavaa puuhaa? Omaan aikaa, jolloin mieli lepää, kädet tekevät töitä, silmissä vilisee toinen toistaan ihannamat langat tai kankaat ja tulosta syntyy. Lopulta voi vielä todeta, että tulipa hieno ja vieläpä ihan omin pikkukätösin aikaansaatu. Mutta siinä vaiheessa, kun tuo puuha menee vakavaksi, sitä jää pohtimaan, että onko tämä nyt sitten se mun juttu.

Pikkutyttönä näpertelin jos jonkinlaisia juttuja joko mummun tai äidin avustuksella sekä omin päin. Voi sitä tekemisen riemua ja onnistumisen iloa, kun esittelin hymykorvissa tuotoksiani kaikille mahdollisille ihmisille, jotka sitten vuolaasti keuhujen säestyksellä ihastelivat väkeryksiäni. Mahtoikohan aina olla edes ihan selvää, mitä ne kulloinkin esittivät. Samapa tuo silloin oli. Ne olivat kuitenkin tehty ”ihan itte”.

Jo päiväkodissa paukuttelin kangaspuilla metritolkulla poppanaa ja virkkasin sormilla ketjuja muiden lasten leikkiessä nukeilla. Olin ilmeisesti oman juttuni löytänyt. Koulussa olisin paljon mieluummin pidellyt hyp-

pysissäni virkkuukoukkuja tai neulaa kuin kirjaa. Monivuotisen käsityökoulu-urani aikana tuli kokeiltua monenlaisia tekniikoita. Välillä tosin kavereiden jutut ja naurunremakka veivät voiton työn tekemiseltä. Mutta hauskaa oli. Oman käsityökouluni päättäjäisiä viettäessämme opettajani minua kommentoikin sanoen: ”Silloin, kun tehdään töitä, niitä tehdään tosissaan ja sitten taas, kun ei huvita, niin sitten ollaan pitkällään pöydällä ja höpittää jotain aivan muuta.”

Mutta käsitöiden tekeminen voi olla välillä paljon muutakin kuin tällaista mukavaa ja rentoa puuhastelua. Siinä vaiheessa, kun peruskoulun päättövuonna yhteishaussa ensimmäiseksi vaihtoehdoksi valikoitui vaatetusompelua opettava opinahjo Tampereella, alkoi leikki olla kaukana. Olin tekemässä rakkaasta harrastuksestani ammattia ja työtä. Sillä pitäisi elää, eikä se ehkä aina olisi-kaan pelkästään hauskaa. Päässä pyöri monet kerrat, että kannattaako se. Muutuisiko tekemisen ilo jossain vaiheessa arkiseksi ja tylsäksi puurtamiseksi. Ei auttanut muu kuin ottaa asiasta selvää.

Se tuntui niin omalta jutulta kuin vaan joku voi viisitoista-vuotiaasta tuntua.

Eikä sekään nyt tietenkään sitten riittänyt, että se olisi vain opiskeltava ala ja tuleva ammatti. Pitihän käsitöiden tekemisellä nyt toki alkaa vielä kilpaillakin. Toisena opiskeluvuonna opettajani kannustamana lähdin nuorten ammattitaidon SM-kilpailuihin, Taitajiin, hakemaan ”kisakokemusta ja haistelemaan tunnelmaa”. Pienen jännityksen vallassa ompeleminen niin muita tulevia ompelijoita kuin kelloakin vastaan oli todellakin erilainen kokemus käsitöiden teosta. Homman piti sujua vauhdilla, tekemistä arvioitiin koko ajan ja lopputulos synnättiin läpi mit-tanauhan kera millin tarkkuudella. Menestyksestä ei osannut uneksiakaan, ei kukaan tukijoukoista saati minä itse. Lopputulos kuitenkin oli, että kokemuksta kerättiin sitten vähän pidemmällä kaavalla käyden läpi vaiheet koulun karsinnoista semifinaalin kautta finaaliin. Kokemuksen lisäksi mukaan tarttui halu testata omia kykyjään, onnistumisen ilo, kultamitali kaulaan ja

Vilma Hassi on sekä viime että tämän vuoden nuorten ammattitaidon SM-kultamitalisti lajissa pukuompelu ja pitää nimissään Taitajien taitaja 2012-titteliä.

leveä hymy kasvoille.

Ja kun oli alkuun päästy eihän tämä nyt sitten tähän jäänyt. Tänä vuonna lähdin taas kisaamaan mitalista. Toisiin kisoihin olikin paljon vaikeampi lähteä, tasoa oli nostettu, tilanne oli tuttu ja paineet menestymiselle kovat, ainakin itse olin päättänyt, että kullasta taistellaan tosissaan. Onneksi ei tarvinnut pettyä. Keväällä tehty työ palkittiin, kaulaan ripustettiin kultamitali ja sain vielä osakseni suuren kun-

nian saada vuosittain jaettavan Taitajien taitaja-tittelin nimiini sekä auton vuodeksi käyttööni. Onnistumisen ilo oli taas valtava, vaikkakin kisojen aikana tekemisen ilo vaihtui tulostavoitteiksi ja raa'aksi suorittamiseksi.

Nyt, kun opiskelen alaa neljättä vuotta, olen tehnyt töitä ja kilpaillut, en ole vielääkään varma onko tämä sitten se mun juttu. On kai. Ehkä sen täytyy olla, jos suunnittelee jatkavansa alan opinahjoissa vielä useita

vuosia, pohtii kilpailemisen jatkamista sekä kuukauden ulkomaanreissulla ensimmäinen ikävöinnin kohde jo kahden viikon reissaamisen jälkeen oli ompelukone, vaikka reissuun lähtiessä kirosin koko laitoksen olemassaolon. No, aika näyttää, onko tämä nyt sitten lopullisesti se mun juttu.

Vilma Hassi

Entinen käsityökoululainen Vammalasta ja nykyisin tamperelaistunut vaatetusalan ammattilukiolainen.

Keskiaikainen kirja ja Herra Hakkaraisen ritarikunnan kunniamerkki.

Suosituksi nousi kirja, jonka valmistamisessa käytettiin kiveä, naulaa, neulaa ja leimasinta. Kirjakaupungista sai mukaansa pienen kirjan, johon voi vaikkapa tallentaa muistoja luokkaretkeltä. Koristeellinen kunniamerkki ommeltiin kankaasta ja koristeltiin napein ja nauhoin.

Käsillä tekeminen saa vilkkaankin ryhmän hetkeksi hiljentymään ja antaa onnistumisen elämyksiä. Taitokeskuksen väki on ilokseen havainnut, että samoista kouluista yhä uudelleen aina uusien oppilaiden kanssa osallistutaan pajoihin.

Herra Hakkaraisen pajat saivat valtakunnallisen Taito-kulttuuriteko palkinnon keväällä 2011. Perusteluin palkinnolle oli tapa, jolla käsin tekeminen ja lapset saadaan kohtaamaan.

Herra Hakkaraisen talon kesä sujahti vauhdikkaasti ohi. Herra Hakkarainen käveli totuttuun tapaan päivittäin, mitä nyt juhannuksena lomaili. Ja välillä oli todella tunkua, mutta sopu silti säilyi. Onneksi Herra Hakkaraisen talon takapihalla on nyt tilaa temmeltää, koska sitä ehostettiin kesäkuun 2012. Toivottavasti tulevat kesät tuovat lisää vaihtoehtoja ulkona touhuamiseen. Herra Hakkarainenkin kävi

takapihatarkistuksella tavan takaa päivittäisillä unissakävelyillään.

Huhti-, kesä- ja heinäkuun kävijämäärät ovat parhaat kautta aikojen. Pelkästään heinäkuun kävijämäärä oli 9 091 ja yksittäisen päivän kävijäennätys kirjattiin numeroilla 471. Näillä lukemilla vuoden kävijämääräennätys on myös tulossa.

Syksyllä Herra Hakkaraisen talossa on tilaa leikkiä eikä haittaa, vaikka ulkona sataisi vettä tai vaikkapa räntää. Joten, jos et vielä ole ehtinyt leikkiä Herra Hakkaraisen kotona, nyt on juuri sopiva aika. Herra Hakkaraisen talo ja Taitokeskus Sastamala kannattaa pitää mielessä luokka- tai ryhmäretkeä suunnitellessa. Herra Hakkaraisen taloon voit tulla kevätesongin ulkopuolellakin, sillä olemme avoinna ympäri vuoden.

Sastamalassa valitaan vuosittain avainhenkilö. Vuonna 1994 Vammalan avainhenkilöksi valittiin Mauri Kunnas. Olisikohan Herra Hakkaraisen talon 10-vuotisen historian kunniaksi sekä Sastamalan lisätunnettuuden kannalta aihetta valita Herra Hakkarainen Sastamalan avainhenkilöksi vuonna 2013?

Marja Putti, Herra Hakkaraisen talo, markkinointivastaava

Tiina Jalonen, Taitokeskus Sastamala, vastaava neuvoja

Herra Hakkaraisen uusi koti.

Kummituksetkin ovat Herra Hakkaraisen talossa näin iloisia.

HERRA HAKKARAISEN TALO

MAURI KUNNAS
Tassulan iloinen keittokirja

Tällä ilmoituksella
25€
(norm. 30€)

IHANEN TAVAROIDEN KAUPPA
Marttilankatu 10, Sastamala, (03) 511 2179
Olemme avoinna ympäri vuoden
info@herrahakkaraisentalo.net
www.herrahakkaraisentalo.net
Pääsyliput näyttelyyn 5 €, perhelippu 17 € (2 aik. + 2 lasta)

taito | satakunta

SYKSY 2012
Julkaisija: Satakunnan käsi- ja taideteollisuus ry
Osoite: Marttilankatu 10, 38200 SASTAMALA
puh. (03) 5113597
Päätöimittäjä:
Hanna-Leena Rossi
Toimituskunta: **Riitta Eeronheimo ja Satu Ojala**

Sivunvalmistus ja taitto:
Huittisten Sanomalehti Oy
Painopaikka: Westpoint, Rauma